

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 7Csp/82/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5717207162
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 07. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Gazdačková
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2018:5717207162.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin sudkyňou JUDr. Máriou Gazdačkovou v právnej veci žalobkyne C. U., F.. XX.X.XXXX, Q. T. XXX XX, E., P.Q. XXXX/X, zastúpenej občiansky združením OPOS, so sídlom 914 01, Trenčianska Teplá, A. Hlinku 1084/24A, IČO: 51 147 688, proti žalovanému R. Ú. T., I..J., J. J.Í. R. T. - S., E. F. X, O.: XX XXX XXX, právne zastúpenému Beňo & partners, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Nám. sv. Egídia 93, 058 01, Poprad, IČO: 44 250 029, v konaní o určenie, že úver poskytnutý žalobkyni žalovaným je bezúročný a bez poplatkov, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia z úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, uzavretej medzi žalobkyňou a žalovaným v sume 272,50 € a o určenie, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.6.2013, uzavretá medzi žalobkyňou a žalovaným, je neplatná, takto

rozhodol:

I. Konanie o nároku žalobkyne na určenie neplatnosti zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 4.6.2013 medzi žalobkyňou a obchodnou spoločnosťou Consumer Finance Holding a.s., so sídlom v Kežmarku, Hlavné námestie 12, IČO: 35 923 130, sa zastavuje.

II. Vo zvyšku uplatneného nároku sa žaloba zamietá.

III. Žalovaný má proti žalobkyni právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

IV. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajšom súde 19.4.2017 ešte proti predchodcovi žalovaného označeného v záhlaví tohto rozsudku a to voči obchodnej spoločnosti Consumer Finance Holding, a.s., so sídlom v Kežmarku, IČO: 35 923 130, sa žalobkyňa domáhala určenia, že úverová zmluva č. XXXXXXXXXXXX, ktorú uzavrela ako dlžníčka so žalovaným ako veriteľom dňa 4.6.2013, je neplatná, že úver na základe nej poskytnutý žalobkyni je bezúročný a bez poplatkov a súčasne žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré malo žalovanému vzniknúť plnením na základe tejto úverovej zmluvy vo výške 272,50 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania ročne odo dňa 4.6.2013 do zaplataenia. Súčasne požadovala priznať náhradu trov konania. Žalobkyňa uviedla, že predmetnú úverovú zmluvu uzavrela ako spotrebiteľka so žalovaným ako dodávateľom. Poukázala na ustanovenia právnych predpisov daných na ochranu spotrebiteľa a na ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných pôžičkách a úveroch pre spotrebiteľov. Tvrdila, že veriteľ voči nej postupoval bez odbornej starostlivosti a v rozpore s dobrými mravmi a v úverovej zmluve použil početné neprijateľné podmienky. Tvrdila, že text uvedený v úverovej zmluve a úverových zmluvných podmienkach, je voľným okom nečitateľný a veľkosť písma je tak minimálna, že je reálne nenaplniteľné, aby priemerný spotrebiteľ dokázal čo i len oboznámiť sa s dotknutým textom, nie tomu ešte porozumieť a vyhodnotiť jeho dôsledky. Zmluvné podmienky, ktoré

tvoria neoddeliteľnú súčasť zmluvy, sú neprijateľné ako celok, pretože sú, pokiaľ ide o veľkosť písma, nečitateľné. V zmluve je uvedená nesprávna ročná percentuálna miera nákladov, v žalobe sa však neuviedla, aká je podľa nej správna RPMN. Poukazovala na skutočnosť, že zmluve nemá náležitosti upravené v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. a totiž neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú poplatky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami. Preto považuje úver za bezúročný a bez poplatkov zmysle ust. § 211 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z.. Navyše ale tvrdila, že úverová zmluva je podľa jej názoru neplatná a na takomto určení má naliehavý právny záujem. V tejto súvislosti citovala ust. § 37 a § 39 Obč. zákonníka, ale bližšie nezdôvodnila, akou vadou spôsobujúcou absolútnu neplatnosť zmluvy napadnutá zmluva trpí. Uviedla, že na plnenie zmluvy celkovo zaplatila 4.272,50 €, pričom istina úveru bola 4.000 €, čiže úver preplatila o sumu 272,50 € a preto v tejto časti žalovanému vzniklo bezdôvodné obohatenie.

2. Na dôkaz svojich tvrdení pripojila napadnutú zmluvu o poskytnutí Najľahšej pôžičky uzavretú medzi pôvodným veriteľom a žalobkyňou dňa 4.6.2013, k nej viažuce sa štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere a vyhlásenie klienta, prehľad o splácaní úveru, pokus o mimosúdnu dohodu adresovaný žalovanému - list z 24.2.2017 a odpoveď žalovaného z 31.3.2017 a informácie Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky - list z 2.1.2017, ktorým sa Ministerstvo spravodlivosti vyjadrovalo k napadnutej zmluve, ktorú mu predložila.

3. Žalovaný sa k žalobe prvýkrát vyjadril podaním zo dňa 16.5.2017, urobeným prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Potvrdil uzavretie zmluvy so žalobkyňou z čísla uvedeného v žalobe. Žalobu však považoval za nedôvodnú a žiadal ju zamietnuť. Konštatoval, že zmluva bola uzavretá v súlade s právnou úpravou platnou a účinnou v deň jej uzavretia, neobsahuje neprijateľné podmienky, na základe ktorých mohla byť vyhlásená za bezúročnú a bez poplatkov. Tvrdil dokonca, že nemá žalobkyňa naliehavý právny záujem na určení neplatnosti tejto zmluvy, ani na určení, že je bezúročná a bez poplatkov. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa doposiaľ neuhradila ani len istinu úveru a preto nemôže mať naliehavý právny záujem na určení výšky svojho dlhu, keďže výška istiny je zrejmá zo zmluvy o pôžičke. Pre prípad, že by súd zistil, že niektoré časti zmluvy boli dojednané neplatne, poukázal na ust. § 41 Obč. zákonníka, z ktorého vyplýva, že súd by mal určiť iba neplatnosť týchto častí, nakoľko neplatnosť celej zmluvy by mala byť poslednou možnosťou riešenia vady právneho úkonu. K námietke, že zmluva neobsahuje podstatné náležitosti v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch, teda výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov, poplatkov a ich rozlíšenie, žalovaný uviedol, že zmluva uvádzala výšku splátky - 124,75 € ako aj počet splátok 60. Termíny splátok uvádzala tak, že mali byť zročné do 20. dňa príslušného kalendárneho mesiaca a tento termín je uvedený v bode 6.2 nazvanom Podmienky splácania. Ďalej sa samostatne v zmluve o pôžičke uvedená aj konečná splatnosť mesiacom a rokom, teda jún 2018. Žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru zákon platný a účinný v čase podpisu zmluvy nepožadoval samostatné rozpisovanie výšky, počtu a termínov splatnosti úrokov a istiny, nevyžadoval, aby boli sumy istiny, úrokov a iných poplatkov tvoriace jednu splátku uvedené jednotlivo popri sebe. Takáto požiadavka by mala reálne a praktické opodstatnenie len vtedy, ak by sa istina, úroky a poplatky uhradili v iných termínoch splatnosti v rôznych počtoch splátok a pod.. Poukázal na ust. článku 2 definície zmluvných podmienok a ustanovenia článku 6 odsekov 1, 2 a 3 zmluvy. Navyše uviedol, že všetky údaje boli špecifikované v splátkovom kalendári, čím splnil povinnosť uvedenú v § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Navyše poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a P. T. a citoval z predmetného rozsudku. Vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne, že zmluva o pôžičke obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky, žalovaný konštatoval, že žalobkyňa žiadnym spôsobom nešpecifikuje, o ktoré neprijateľné zmluvné podmienky podľa nej ide. Navyše uviedol, že v čase uzatvorenia zmluvy o pôžičke podľa vtedy platných právnych predpisov neexistoval predpis, ktorý by upravoval fond a veľkosť písma spotrebiteľských zmlúv na rozdiel od právneho stavu platného v súčasnosti. Teda žalobkyňa sa nemôže dovolávať neplatnosti zmluvy o pôžičke z dôvodu porušenia ustanovení o veľkosti písma tak, ako je to dnes konštatované v ustanovení § 53c Obč. zákonníka v nadväznosti na vykonávací predpis a to Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. v znení jeho novely, ktorá nadobudla účinnosť 13.6.2014. Pokiaľ žalobkyňa uvádza, že zmluva obsahuje nesprávny údaj o RPMN, žalovaný konštatoval, že tento úver je správny a pripojil rozpisovaný vzorec výpočtu RPMN. Navyše poukázal na skutočnosť, že žalobkyňa neuviedla, aká je podľa jej názoru správna RPMN. K svojmu vyjadreniu žalovaný teda pripojil rozpisovaný vzorec výpočtu RPMN a vyššie uvádzaný rozsudok Súdneho dvora Európskej únie.

4. Žalobkyňa reagovala replikou z 31.5.2017, kde zotrvala na skutočnostiach ňou tvrdených a poskytla podrobnejšiu právnu argumentáciu citovaním jednotlivých zákonných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch, konkrétne ust. § 9 a § 11 predmetného zákona, rozoberala pojem „spotrebiteľ“, uviedla, že až do roku 2016 nebola si vedomá svojich spotrebiteľských práv, znova prizvukovala uvedenie nesprávnej výšky RPMN, avšak neuviedla, aká je podľa nej správna výška, alebo v čom došlo k nesprávnemu výpočtu RPMN, zotrvala na tvrdení o potrebe rozčlenenia splátky na istinu, úroky a iné poplatky a uviedla, že odplata žalovaného vo forme úrokov 32 % v porovnaní s úrokovými sadzbami v danom období je úžerou. Na dôkaz pripojila priemerné úrokové miery z úverov poskytovaných v eurách prezidentom eurozóny v roku 2013. Uviedla, že spracovateľský poplatok a poplatok za správu úveru po dobu platnosti zmluvy o úvere, ako aj poplatok za upomienku, sú podľa jej názoru neprijateľnými zmluvnými podmienkami a jedná sa o finančné záväzky spotrebiteľa za plnenia, ktoré mu po materiálnej stránke nie sú dodané. Súčasne citovala niekoľko rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, namietala tvrdenia žalovaného o čitateľnosti a veľkosti písma a v závere tohto podania žalobu zmenila, nakoľko svoje nároky rozšírila o uplatnenie nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa v sume 100 €.

5. Žalovaný reagoval duplikou z 15.8.2017. Uviedol, že v zmluve je uvedená správna hodnota RPMN 32 % ako aj správna priemerná hodnota RPMN 20,44 %. V zmluve totiž bola dohodnutá fixná ročná úroková sadzba vo výške 32 % a to znamená, že žalovaný okrem úrokov nepožadoval od žalobkyne žiadne ďalšie poplatky, ani plnenia. Odplata v zmluve je teda 32 % ročne v súlade s najvyššou prípustnou výškou odplaty. V tom čase platilo ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka, podľa ktorého odplata za poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Podľa názoru žalovaného pri nebankovom poskytovateľovi finančných služieb v mieste uzatvorenia zmluvy nemožno vychádzať z prímeru bankových úverov. Žalovaný uviedol, že odplata za spotrebiteľský úver na druhej strane predstavuje celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom. Táto bola dojednaná v úrokoch 32 % ročne a uviedol, že v čase, keď bola úverová zmluva uzavretá, neexistoval právny predpis, ktorý by presne limitoval maximálne prípustnú výšku odplaty mimo ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka. V súčasnosti od 1.6.2014 platí novelizované znenie Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktoré stanovuje najvyššie prípustnú výšku odplaty ako dvojnásobok priemernej RPMN bánk a pobočiek zahraničných bánk pre jednotlivé typy novoposkytnutých spotrebiteľských úverov, ktorá je zverejnená podľa osobitného predpisu. To by aj za eventuálnej aplikácie daného ustanovenia znamenalo, že v čase uzatvorenia zmluvy bola RPMN spotrebiteľských úverov a pobočiek zahraničných bánk vo výške 20,44 %, čo by v nadväznosti na dikciu novej právnej úpravy znamenalo, že najvyššia prípustná odplata pri takejto finančnej službe by bola vo výške 40,88 %. Keďže RPMN úveru je 32 % ročne, je zrejmé, že táto odplata nedosiahla ani súčasne platný zákonný limit. Žalovaný zároveň poukázal na znenie smernice Európskeho parlamentu a rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a k novouplatňovanému nároku na primerané finančné zadostučinenie uviedol, že tento nárok predpokladá ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa č. 250/2007 Z.z., predpokladom ktorého je úspech žalobcu v spore, primeranosť a spôsobilosť prívodiť ujmu. Žalobkyňa neuviedla jediný dôkaz o tom, ako tá ktorá podmienka zasiahla do jej osobnej sféry, či už majetkovo, alebo psychicky.

6. Na prvom pojednávaní vo veci samej 28.9.2017 žalobkyňa žalobu v časti, kde sa domáhala vyslovenia neplatnosti napadnutej úverovej zmluvy, zobrala späť a žiadala konanie zastaviť.

7. Vzhľadom na skutočnosť súd v rozsudku v zmysle ust. § 145 ods. 2 C.s.p. zastavil konanie o tomto nároku.

8. Pokiaľ šlo o zmenu žaloby, ktorú žalobkyňa urobila svojou vyššie uvedenou replikou, na pojednávaní dňa 16.5.2018, žalobkyňa uviedla, že netrvá na tom, aby jej bolo priznané finančné zadostučinenie vo výške 100 € a tejto časti berie žalobu späť. Keďže o tomto nároku súd zatiaľ nerozhodol procesným uznesením a pripustením zmeny žaloby, na pojednávaní v prítomnosti oboch procesných strán súd dňa 16.5.2018 vyhlásil uznesenie, podľa ktorého zmenu žaloby, ktorou žalobkyňa žiadala vyplatiť primerané finančné zadostučinenie vo výške 100 €, nepripustil. Súd takto rozhodol v dôsledku tej skutočnosti, že žalobkyňa na zmene žaloby, ktorú urobila replikou, už netrvala.

9. Predmetom rozhodovania súdu nakoniec zostalo určenie, že úver poskytnutý na základe napadnutej úverovej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov a žalobkyňa má nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 272,50 €.

10. Na pojednávaní dňa 19.10.2017 žalovaná strana vznesla námietku premlčania a to vo vzťahu k všetkým platbám, ktoré žalobkyňa urobila pred 19.4.2014. O aké platby ale ide a kedy boli uskutočnené, žalovaná strana neuviedla.

11. V priebehu konania došlo k zániku pôvodného žalovaného rozdelením a právnym nástupcom žalovaného sa stala R.L. Ú. T., I..J., so sídlom v Bratislave, teda žalovaný uvedený v záhlaví tohto rozsudku. Táto skutočnosť bola nakoniec súdu známa aj z oznámenia o právnom nástupníctve, ktoré podal právny zástupca R. Ú. T., ktorý k tomuto podaniu pripojil delimitačný protokol, prílohu k delimitačnému protokolu, projekt rozdelenia zlúčením a jeho prílohu.

12. Dňa 6.4.2018 súd uznesením sp. zn. 7Csp/82/2017 rozhodol, že v konaní pokračuje s právnym nástupcom pôvodného žalovaného a to spoločnosťou R. Ú. T., I..J., J. J. R. T., E. F. X, O.: XX XXX XXX.

13. Na ďalších pojednávaniach vykonaných dňa 16.5.2018, 21.6.2018 a 11.7.2018 súd vypočul žalobkyňu, prečítal listiny pripojené do súdneho spisu a doplnil dokazovanie aj o obstaranie ďalších listín. Žalujúca strana následne znova prizvukovala, že celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom podľa jej názoru predstavujú až 87,125 % z požičanej sumy a tento údaj bol nesprávne protokolovaný v zápisnici z pojednávania zo dňa 19.10.2017. Žalujúca strana rozšírila argumentáciu a uviedla, že v zmluve chýba údaj, kde môže spotrebiteľ uplatniť reklamácie, čo je náležitosť uvedená v § 9 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch a nebola posúdená schopnosť spotrebiteľa splácať úver. Žalovaná strana túto skutočnosť nepreukázala a to je opäť dôvod pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Vzhľadom na novú argumentáciu bolo doplnené dokazovanie a k tejto skutočnosti sa vyjadril aj žalovaný podaním z 30.5.2018.

14. V tomto vyjadrení žalovaná strana uviedla, že žalobkyňa dňa 4.6.2013 požiadala o poskytnutie Najľahšej pôžičky a jej žiadosť bola posudzovaná 6.6.2013. Požiadala o spotrebiteľský úver a bola žalovaným požiadaná, aby uviedla presne a pravdivo informácie o výške jej skutočného, reálneho príjmu a jeho zdroji, čo sú údaje v bode 2 zmluvy o pôžičke. Žalobkyňa preukázala totožnosť občianskym preukazom a vodičským preukazom, deklarovala príjem vo výške 401,20 €, ktorý korektné zdokladovala výpisom z účtu za mesiace apríl a máj 2013 a súčasne rozhodnutím Sociálnej poisťovne zo dňa 6.12.2012. Konštatovala, že nemá žiadnu vyživovanú osobu a jej mesačné výdavky predstavujú 28 €. V čase posudzovania schopnosti splácala mesačne splátky vo výške 19,95 € zo zmluvy cez Quatro. Na základe zohľadnenia týchto údajov dospel žalovaný k presvedčeniu, že žalobkyňa je schopná splácať poskytnutý úver. Žalovaný citoval vtedy platné ust. § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že žalovaný bol odkázaný pri overovaní finančných výdavkov žalobkyne výlučne na to, čo mu žalobkyňa poskytla. Žalovaný ako nebankový subjekt nie je oprávnený nahliadať do bankového registra. Nie je totiž bankou a zohľadňoval údaje, ktoré mu mala žalobkyňa pravdivo poskytnúť.

15. Na takéto vyjadrenie žalovaného reagovala žalobkyňa uvedením nových skutočností na pojednávaní dňa 21.6.2018 a tvrdila na dôkaz tej skutočnosti, že žalovaný nepreveroval jej finančnú situáciu, teda porušil ust. § 7 zákona č. 129/2010 Z.z., že v čase pred poskytnutím úveru žalovaným uzavrela zmluvu o úvere Dostupná pôžička dňa 15.5.2013 s H. T. a následne pripojila do spisu aj zmluvu o splátkovom úvere, ktorú uzavrela ako dlžníčka so J. J. dňa 10.5.2013. Tieto skutočnosti podľa jej názoru svedčia o tom, že žalovaný nepreveroval jej finančnú situáciu. Inak žalobkyňa nerozporovala tvrdenia žalovaného ohľadne toho, akým spôsobom preveroval jej finančnú situáciu pri uzatváraní zmluvy s ňou. Z vyjadrenia žalobkyne a žalovaného na pojednávaní dňa 11.7.2018 potom vyplynulo, že žalobkyňa predložila žalovanému výpisy z účtu, ktorý mala vo R., kde žiadala úver vyplatiť.

16. Vykonaným dokazovaním zistil súd tento skutkový stav veci:

17. Pokiaľ ide o úverovú záťaženosť žalobkyne, súd zistil, že žalobkyňa 10.5.2013 uzavrela so J. J. ako veriteľom zmluvu o splátkovom úvere vo výške 3.150 €, ktorý mala splácať splátkami vo výške 160,94 € mesačne a splácať ho mala z inkasného účtu v J. J.. Len o 10 dní neskôr dňa 20.5.2013 uzatvorila ďalšiu úverovú zmluvu o Dostupnej pôžičke s H. T., na základe ktorej jej bol poskytnutý úver vo výške 2.000 € pri

výške mesačnej splátky 57,29 € a tento úver jej bol poskytnutý na jej osobný účet v H. T. (č.l. 149). O 14 dní neskôr žalobkyňa uzatvára zmluvu o poskytnutí Najľahšej pôžičky dňa 4.6.2013 so žalovaným a touto jej bol poskytnutý úver vo výške 4.000 € pri výške splátky 124,75 €. Žalobkyňa takto v priebehu 10.5.2013 až 4.6.2013, teda v priebehu 26 dní uzavrela tri úverové zmluvy, na základe ktorých jej boli poskytnuté finančné prostriedky v celkovej výške 9.150 € a na splátkach mala spolu platiť 342,98 €. Je pravdou, že žalovaný preveroval jej finančnú situáciu, keď v údajoch podľa čl. II. v úverovej zmluve uviedol, že sa jedná o starobnú dôchodkyňu s čistým mesačným príjmom zo starobného dôchodku vo výške 401,20 €, ktorá nemá žiadne vyživované osoby, nemá žiadne zrážky a mesačne spláca len splátky vo výške 28 €. V článku VIII. úverovej zmluvy pritom žalobkyňa v napadnutej úverovej zmluve čestne vyhlásila, že všetky ňou uvedené údaje sú úplné a pravdivé a splnomocňuje spoločnosť na overenie údajov na zistenie ďalších informácií, ktoré bude považovať pred schválením tejto zmluvy za nevyhnutné. Je teda zrejmé, že žalobkyňa v čase uzatvárania úverovej zmluvy so žalovaným dňa 4.6.2013 klamala, pretože zamlčala dva predchádzajúce úvery, ktoré si zobrala v J. J. a v H. T. predkladala totiž svoje výpisy z účtu zo R. Ú. T., kde jej chodil dôchodok, ako bolo nakoniec v konaní zistené, a na tento účet, ktorého číslo žalovanému oznámila a žiadala aj úver vyplatiť, čo vyplýva z údajov o spôsobe poskytnutia pôžičky na napadnutej úverovej zmluve. Vzhľadom na tieto skutočnosti žalovaný nemal možnosť zistiť k 4.6.2013, že na iné účty žalobkyne sú uložené sumy predchádzajúcich dvoch úverov a ani tú skutočnosť, že ich žalobkyňa prípadne už začala splácať. Je potom len zrejmé, že žalobkyňa zamlčala existenciu predchádzajúcich dvoch úverov a tým uviedla žalovaného do omylu, dôsledkom ktorého bolo, že žalovaný s ňou uzavrel spornú úverovú zmluvu. S vysokou pravdepodobnosťou možno totiž predpokladať, že poznajúc výšku splátok z predchádzajúcich dvoch úverov u J. J. a u H. T., by už žalovaný žalobkyňu úver neposkytol a preto toto vedomé uvádzanie žalovaného do omylu žalobkyňou pri uvádzaní údajov o výške splátok, ktoré musí uskutočňovať zo svojho príjmu, nemožno nazvať inak, ako podvodným konaním žalobkyne.

18. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu 4.6.2013, keď bola uzavretá sporná úverová zmluva, veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere, alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru, povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru. Povinnosť podľa prvej vety sa považuje za splnenú, ak je splatenie spotrebiteľského úveru v celom rozsahu zabezpečené peňažnými prostriedkami, alebo cennými papiermi; tým nie je dotknuté ustanovenie § 17 ods. 3.

19. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.

20. Týmto zákonom je § 92a zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Možno preto súhlasiť so žalovaným, že ako nebankový subjekt nemal možnosť využívať databázu bánk J. S. o neplatičoch, resp. o dlžníkoch bánk. Súčasne však súd poukazuje na ust. § 11 ods. 2 vtedy platného zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, z ktorého vyplýva, že ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje najmä posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez údajov o sociálno - ekonomickej situácii spotrebiteľa a účelové použitie údajov o sociálno - ekonomickej situácii spotrebiteľa na vytvorenie zdania väčšej schopnosti spotrebiteľa splácať úver, ako tomu v skutočnosti je. Je zrejmé z citácie druhej vety odseku 2 § 11, že v čase uzavretia úverovej zmluvy bolo tzv. hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch definované inak, než je definované v súčasnosti. Je však zrejmé, že žalovaný ako veriteľ schopnosť splácať úver u žalobkyne posudzoval, ak si vyžiadal dva výpisy z jej účtu, potvrdenie o výške starobného dôchodku, zisťoval počet jej vyživovacích povinností a aj výšku pravidelných splátok, ktoré zo svojho príjmu má. Preto súd nesúhlasí so žalobkyňou, že by mal byť úver bezúročný a bez poplatkov pre porušenie povinností v ust. § 7 ods. 1 v zmysle ust. § 11 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch v stave účinnom ku dňu 4.6.2013.

21. Pokiaľ ide o samotnú napadnutú zmluvu, niektoré tvrdenia žalobkyne sa prejavili ako úplne scestné, najmä pokiaľ žalobkyňa uvádzala, že zmluva odkazuje na všeobecné obchodné podmienky veriteľa.

Napadnutá zmluva má 12 základných článkov delených na odseky, pričom z úvodnej časti je evidentné postavenie veriteľa, údaje o ňom a aj údaje o poskytovanom type úveru, teda o úvere, ktorý bol nazývaný „Najľahšia pôžička“. Článok I. poskytuje údaje o žalobkyni, článok II. poskytuje údaje o zamestnaní a finančnej situácii žalobkyne a článok III. uvádza doklady, ktoré boli doložené žalobkyňou v zmluve, článok IV. upravuje tzv. prihlášku k poisteniu schopnosti splácať splátky pôžičky, čo žalobkyňa nevyužila a článok V. obsahuje už konkrétne údaje o pôžičke. Z nich vyplýva, že žalobkyňa dostala pôžičku typu Najľahšia pôžička vo výške 4.000 € pri splátke vo výške 124,75 €, RPMN 32 % ročne pri celkových nákladoch spotrebiteľa 3.485 €, fixnej ročnej úrokovej sadzbe 32 % ročne, termíne konečnej splatnosti v júni 2018, celkovej čiastke k zaplateniu 7.485 € a pri počte splátok 60. Tento článok uvádza aj priemernú hodnotu RPMN 20,44 % ročne. Pokiaľ žalobkyňa vytýkala, že zmluva nemá uvedený termín konečnej splatnosti, súd súhlasí s tým, že v čl. V. je uvedený len mesiac a rok, jún 2018, avšak táto zročnosť podľa presvedčenia súdu nepochybne vyplýva z čl. IX., ktorý obsahuje zmluvné podmienky. V odseku 6 sú upravené podmienky splácania a z nich vyplýva, že pokiaľ v splátkovom kalendári, alebo v zmluve nie je stanovené inak, splátky sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Prvá splátka je splatná nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy, pokiaľ nie je dohodnuté inak. Z tohto ustanovenia v kontexte s údajom o termíne konečnej splatnosti v článku V. zmluvy potom nepochybne vyplýva, že posledná splátka je zročná k 20.6.2018, pretože strany sa nedohodli inak. Podľa presvedčenia súdu aj napriek zmluvnému formuláru veriteľ, čiže žalovaný, resp. jeho predchodca, dostatočne zrozumiteľným spôsobom pre bežného spotrebiteľa vyjadril deň, mesiac a rok konečnej splatnosti úveru a tým aj dobu trvania zmluvy.

22. Pokiaľ ide o písmo zmluvy, je nutné konštatovať, že podľa presvedčenia súdu je písmo v bežnom texte čitateľné voľným okom, zvýraznené sú nadpisy jednotlivých článkov a odsekov. Je nutné súhlasiť so žalovaným, že v tom čase, teda v čase, keď sa zmluva uzatvárala, neexistoval právny predpis, ktorý by upravoval konkrétne veľkosť písma. V čase uzavretia napadnutej zmluvy o spotrebiteľskom úvere veľkosť písma limitovalo len ustanovenie § 53c Obč. zákonníka, podľa ktorého ak je spotrebiteľská zmluva vyhotovená písomne, predmet a cena nesmú byť uvedené menším písmom, ako iná časť tejto zmluvy s výnimkou názvu zmluvy a označení jej častí. Zmluva uzatvorená v rozpore s týmto ustanovením je neplatná.

23. V tomto prípade predmet zmluvy a cena sú nesporne uvedené v čl. V. pod názvom Pôžička a je nutné konštatovať, že tam uvádzané údaje sú dostatočne prehľadné, sú napísané väčším písmom, ako text zmluvy v ďalších nasledujúcich článkoch a preto z pohľadu ust. § 53c Obč. zákonníka súd nezistil dôvod pre neplatnosť zmluvy. Ako súd konštatoval vyššie, zmluva nemá prílohu vo forme všeobecných obchodných podmienok veriteľa. Celý jej text je uvádzaný v čl. I. až XII.. V článku IX. odsek 16 v záverečných ustanoveniach je uvedený aj orgán dohľadu nad poskytovaním služieb a ochranou spotrebiteľa, teda Slovenská obchodná inšpekcia spolu s adresou a v odseku 16.7 je uvedený aj orgán, spoločnosť voči ktorej môže klient, čiže žalobkyňa, uplatniť reklamácie - týmto subjektom je pôvodný veriteľ, teda obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding s uvedením jej sídla. Preto ani túto argumentáciu žalobkyne súd nepovažoval za pravdivú, nakoľko nezodpovedala zneniu zmluvy.

24. Pokiaľ žalobkyňa namietala skutočnosť, že splátky úveru v celkovej výške 124,75 € nie sú rozpísané na istinu, poplatky a úroky, súd konštatuje, že jedinou odplatom za poskytnutie finančných prostriedkov zo strany predchodcu žalovaného žalobkyni ako spotrebiteľke, boli úroky vo výške 32 % ročne a z toho vychádzajúca RPMN úveru 32 % ročne. Z článku IX. zmluvné podmienky, odsek 4 všeobecné ustanovenia a definície vyplýva, že splátka znamená peňažnú čiastku dohodnutú medzi klientom a spoločnosťou v zmluve za obdobie jedného mesiaca, ktorou klient spláca celkovú čiastku skladajúcu sa z dohodnutého zmluvného úroku príslušnej časti istiny a poistenia v prípade, že klient požiada o poistenie schopnosti splácať pôžičky. Z toho je zrejmé, že úroky ako aj istina, boli splácané v rámci jednej dohodnutej splátky k 20. dňu príslušného kalendárneho mesiaca. Tým bolo urobené podľa presvedčenia súdu zadosť ustanoveniu § 9 ods. 2 písm. k/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Pokiaľ žalobkyňa odkazovala na skutočnosť, že splátka mala byť rozpísaná, súd argumentuje tým, že sa stotožňuje s právnou argumentáciou žalovaného, najmä pokiaľ ide o výklad smernice 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľských úveroch a pokiaľ ide o dopad rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-42/15 Home Credit Slovakia, a.s. c/a P. T..

25. Na dané rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie reagoval aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení zo dňa 22.2.2018 sp. zn. 3Cdo/146/2017, v uznesení sp. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa

23.4.2018, v uznesení sp. zn. 7Cdo/187/2017 zo dňa 23.4.2018 a v uznesení sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.4.2018. Súd preto argumentáciu žalovanej strany spočívajúcu v nerozpisaní splátok nepovažoval za dôvodnú.

26. Vo vyššie uvádzanom rozsudku C-42/15 Európsky súdny dvor konštatoval, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 rozsudku).

27. Článok 10 ods. 2 písm. h/ stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 rozsudku).

28. Z článku 10 ods. 2 písm. i/ smernice a čl. 10 ods. 3 smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 rozsudku); pričom smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky.

29. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h/ a i/ smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s čl. 22 ods. 1 smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 rozsudku).

30. Podľa § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinnom v čase uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Obč. zákonníka musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru.

31. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom (v tomto prípade zákonom o spotrebiteľských úveroch) vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny - eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada eurokonformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje je úplnú účinnosť. Eurokonformným výkladom ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý je možný a potrebný, súd dospel k presvedčeniu, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach, samostatne vo väzbe na istinu, úroky a poplatky. Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinné v čase uzavretia zmluvy uvádzalo pojmy výška, alebo počet, či termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahrňuje. Z napadnutej úverovej zmluvy je zrejmé, že úverová zmluva s dostatočnou určitosťou vymedzovala výšku splátky 124,75 € a v kontexte s čl. X. ods. 2 zmluvy bolo zrejmé, z čoho splátka úveru pozostáva.

32. Súd preto vychádzajúc z účelu smernice, právnych záverov vyjadrených v rozsudku C-42/15 Súdneho dvora Európskej únie a s poukazom na vyššie uvedené uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konštatuje, že predmetné ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z.z. účinné v čase uzavretia zmluvy, je potrebné interpretovať tak, že nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a je potrebné eurokonformne ho vykladať tak, že sa ním ukladá len povinnosť uviesť ich v súhrne ku splátke, ktorá zahrňuje istinu, úroky, prípadne aj ďalšie poplatky.

33. Žalobkyňa nepreukázala ani to, že by RPMN úveru nebola správne vypočítaná, žalovaná strana naopak predložila výpočet RPMN pre tento typ úveru a súd sa s týmto výpočtom stotožnil. Žalovaná neprodukovala dôkaz, v čom výpočet urobený žalovanou stranou nie je správny. Pokiaľ ide o výšku odplaty, kde žalobkyňa konštatovala, že zo strany žalovaného sa jedná o úžeru, súd sa s tvrdením žalobkyne nestotožňuje. Je skutočne pravdou, že v čase uzavretia úverovej zmluvy platilo vyššie žalovaným citované ust. § 53 ods. 6 Obč. zákonníka pre výšku odplaty pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľom. Nebolo ešte novelizované Nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z. o dnešné znenie § 1 až § 1a, ktoré pojednávajú o výške odplaty, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov. V súčasnosti ale vyplýva z ust. § 1 ods. 1 citovaného Nariadenia vlády, že odplatu pri poskytovaní peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia, alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov, alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Pri výpočte odplaty sa vychádza z predpokladu, že spotrebiteľská zmluva zostane platná dohodnutý čas a že dodávateľ a spotrebiteľ si budú plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách dohodnutých v spotrebiteľskej zmluve.

34. V zmysle § 1 ods. 2 odplata podľa odseku 1 sa vyjadruje v percentách zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov za rok a vypočíta sa ako súčet plnení podľa odseku 3 za rok. Ak žalobkyňa tvrdila, že odplata vo výške celkových nákladov spotrebiteľa 3.485 € pre žalovaného predstavuje až 87,125 % požičanej sumy, toto tvrdenie je síce pravdivé, ale zodpovedá celkovej odplate získanej za 5 rokov trvania úverovej zmluvy a splácania úveru. V rozpočítaní na rok to potom predstavuje 17,425 % ročne a ročné náklady na požičané prostriedky potom predstavujú 697 € ročne. Odplata žalovaného je tvorená len úrokmi vo výške 32 % ročne a táto sadzba zodpovedá aj sadzbe RPMN úveru. Je skutočne pravdou, že priemerná hodnota RPMN v tom období bola 20,44 % a ak odplata veriteľa bola tvorená úrokmi vo výške 32 % ročne, tak je možné súhlasiť so žalovaným, že táto sadzba odplaty nedosahuje dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN v čase poskytnutia úveru, teda nedosahuje limit, ktorý dnes vyplýva z ust. § 1a ods. 1 vyššie citovaného Nariadenia vlády Slovenskej republiky, podľa ktorého odplata pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi nesmie prevýšiť dvojnásobok priemernej ročnej percentuálnej miery nákladov podľa § 1 ods. 4 pri obdobnom úvere, alebo pôžičke, ročne. Na účely tohto nariadenia sa obdobným úverom, alebo pôžičkou, rozumie obdobný produkt, ktorý je svojou povahou najbližší forme poskytnutia peňažných prostriedkov spotrebiteľovi podľa predchádzajúcej vety. Je teda zrejmé, že ak dnes zákonodarca považuje za najvyššiu prípustnú výšku odplaty odplatu neprevyšujúcu dvojnásobok priemernej hodnoty RPMN, tak v roku 2013 začiatkom júna, keď bola uzavretá sporná zmluva, RPMN úveru, ale výška odplaty veriteľa nedosahovala tento najvyššie prípustný limit a preto ju súd za neprípustnú, resp. úžernickú, nepovažuje. Súd teda ani z tohto pohľadu nezistil nedostatok úverovej zmluvy.

35. Podľa presvedčenia súdu napadnutá úverová zmluva bola zmluvou korektnou, mala všetky náležitosti vyžadované vtedy platným ust. § 9 zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010, žalovaný pri jej uzatváraní postupoval spôsobom, ktorý vyžadovalo ust. § 7 ods. 1 v spojení s ust. § 11 ods. 2 citovaného zákona a jediným nekorektným konaním v tomto zmluvnom vzťahu bolo konanie žalobkyne, ktorá úmyselne a zámerne neposkytla údaje o dvoch úveroch, ktoré získala len niekoľko dní pred podpisom spornej úverovej zmluvy.

36. Súd preto žalobu považoval za nedôvodnú. Nezistil totiž, že by úver bol bezúročný a bez poplatkov pre porušenie niektorej povinnosti uvedenej v zákone o spotrebiteľských úveroch a preto v tejto časti žalobu zamietol, rovnako ako ju zamietol v časti, kde žalobkyňa žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, ktoré malo spočívať v jej plnení nad rámec istiny vo výške 4.000 €, čiže v plnení vo výške 272,50 €.

37. Žalovaný bol v konaní plne úspešný a preto má proti žalobkyni právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu v súlade s ust. § 255 ods. 1 C.s.p..

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, ktorý ho vydal.

Podľa § 363 C. s. p. v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 C. s. p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 C. s. p. odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 C. s. p. odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 C. s. p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 C. s. p. prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.